

Sygn. akt VI Ca 494/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 roku

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Arkadiusz Opala (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Kaczanowski

SSO Monika Zych-Anastasow

Protokolant: str. sekr. sąd Magdalena Operacz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 września 2018 roku w Z.

sprawy z powództwa **Horyzont Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

przeciwko **A. F.**

o zapłatę

na skutek **apelacji powoda**

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 13 marca 2018 roku, sygn. akt I C 1672/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSO. S. K. SSO A. O. SSO M. Z.- A.

Uzasadnienie wygłoszone ustnie – transkrypcja

VI Ca 494/18

***** poczatektekstu

[Przewodniczący sprawozdawca 00:00:00.028] [ns 00:00:00.028] Apelacja strony powodowej jako bezzasadna podlegała oddaleniu. W pierwszej kolejności należy podnieść, że w uzasadnieniu orzeczenia Sąd I instancji wskazał ustalony stan faktyczny oraz przeprowadził wywód wskazujący na motywy, którymi kierował się, wydając zaskarżone orzeczenie. Poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz wywiedzione z nich skutki prawne Sąd odwoławczy podziela w całości, przyjmuje za własne i czyni je integralną częścią swojego uzasadnienia. Biorąc nadto pod uwagę, że kontrola instancyjna nie dała podstaw do stwierdzenia nieważności w sprawie, dalszy zakres kognicji Sądu odwoławczego wyznaczała treść orzeczenia oraz zakres zarzutów podniesionych w apelacji. W ocenie Sądu odwoławczego brak jest podstaw do podzielenia zasadności podnoszonych przez apelującego zarzutów. Strona powodowa zarzuciła, iż Sąd Rejonowy dokonał błędnej oceny materiału dowodowego, w wyniku czego nastąpiła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zgodnie z artykułem 233 paragraf 1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jak trafnie przyjmuje się przy tym w orzecznictwie Sądowym, jeżeli z określonego

materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów przewidzianych w tym przepisie i musi się ostać, choćby w równym stopniu na podstawie tego materiału dowodowego dały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona; tak między innymi Sąd Najwyższy w wyrokach z 27 września 2002 II CKN 817/00, czy z 16 grudnia 2005 III CK 314/05. Dla skuteczności zarzutu naruszenia artykułu 233 paragraf 1 kpc, nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Sąd Okręgowy nie dopatrzył się takich uchybień w procedowaniu Sądu Rejonowego. Tok argumentacji Sądu Rejonowego jest spójny i logiczny, nie można zarzucić mu opisanych wyżej naruszeń. Obowiązkiem strony powodowej wynikającym z artykułu 6 kpc było udowodnienie swojego roszczenia, nie zaś jego uprawdopodobnienie. W celu wykazania przejścia konkretnego roszczenia z poprzedniego wierzyciela, niezbędnym było przedłożenie odpowiedniego załącznika zawierającego wykaz wierzytelności. Jeżeli zaś z załącznika przedłożonego przez stronę powodową nie wynika, że przysługuje jej wierzytelność dochodzona pozwem, nie można było w świetle przepisów prawa wysnuć z tego odmiennego wniosku, niż że roszczenie to podlega oddaleniu jako nieudowodnione. Strona powodowa argumentowała, że przedłożyła błędny załącznik do umowy wskutek omyłki. Nie stanowi to usprawiedliwienia dla działań strony powodowej, zwłaszcza iż była reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Proces cywilny, co do zasady jest kontrydiktoryjny - artykuł 232 kpc. Jeżeli więc strona nie wywiąże się z obowiązku udowodnienia danej okoliczności, ponosi za to negatywne konsekwencje procesowe. Wnioskowany w apelacji dowód, w postaci załącznika numer sześć do umowy przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2014, jako spóźniony należało oddalić. Wynika to z faktu, iż zgodnie z wyrażoną w artykule 381 kpc zasadą prekluzji dowodowej, Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed Sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynikała później. Unormowanie pozostawiające kwestię dopuszczalności nowości, nowych faktów i dowodów w postępowaniu apelacyjnym swobodnemu uznaniu Sądu, ma zapobiegać przesuwaniu punktu ciężkości rozpoznania sprawy z Sądu I instancji, na Sąd II instancji oraz działaniu stron procesowych na zwłokę. Należy mieć na uwadze, iż rolą postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy zachowaniu zasady koncentracji materiału faktycznego i dowodowego przed Sądem I instancji. Sąd Okręgowy podziela pogląd, że strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed Sądem I instancji, musi się liczyć z tym, że Sąd II instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni; tak Sąd Najwyższy z 17 kwietnia 2002 IV CKN 918/00 [? 00:05:46.644]. Istotnym jest również, że to na wnoszącym apelację spoczywa ciężar wykazania, że nie mógł przytoczyć tych faktów i powołać dowodów w postępowaniu przed Sądem I instancji, albo że nie było podcza... wówczas potrzeby ich przytoczenia lub powołania. Powód w apelacji nie podawał przekonującej argumentacji świadczącej o niemożności powołania nowych dowodów w postępowaniu przed I instancją oraz o tym, że potrzeba powołania się na nie wynikła później. Strona powodowa ograniczyła się do stwierdzenia, że dowiedziała się o swojej pomyłce dopiero po otrzymaniu uzasadnienia Sądu Rejonowego. Błąd nie oznacza jednak niemożności przedstawienia dowodu, lecz to, że z możliwości tej się nie skorzystało. Strona powodowa podniosła, iż fakt nabycia wierzytelności przeciwko pozwanej, wynikającej z umowy z 14 grudnia 2015 roku, Sąd mógł wyprowadzić z innych ustalonych faktów, przez co naruszony został artykuł 231 kpc. Zgodnie z poglądem reprezentowanym w orzecznictwie, podzielanym przez tutejszy Sąd Okręgowy, dyspozycja artykułu 231 kpc powinna znaleźć zastosowanie wyłącznie w braku bezpośrednich środków dowodowych, albo gdy istnieją znaczne utrudnienia dla wykazania faktu, którego ustalenie jest możliwe, przy zastosowaniu reguł logicznego rozumowania; tak wyrok Sądu Najwyższego z 19 grudnia [? 00:07:24.624] 2002 IV CKN 718/00, czy wyrok SN z 5 grudnia 2007 II PK 103/07. W przedmiotowej sprawie nie zaszła żadna z opisywanych wyżej okoliczności. Jak strona powodowa sama wskazała w apelacji, nie przedłożyła prawidłowego wykazu wierzytelności ze względu na omyłkę. Bezpośredni środek dowodowy istniał i mógł być wykorzystany bez przeszkód. Nie uzasadniało to zastosowanie artykułu 231 kpc, a przyjęcie odmiennego poglądu doprowadziłoby z jednej strony do zwolnienia strony od konsekwencji braku starannego działania w procesie,

z drugiej zaś, stałoby w sprzeczności z zasadą kontrydiktoryjności. Całkowicie bezpodstawny jest zarzut, że Sąd Rejonowy skupił się wyłącznie na analizie legitymacji procesowej strony powodowej, niejako "Pomijając dokumenty przedłożone przez stronę powodową". Sąd podkreśla, że badanie legitymacji procesowej stron procesu, która stanowi przesłankę materialnoprawną jest obowiązkiem Sądu, który do kwestii tej odnosi się przed merytoryczną oceną sprawy. Istnienie legitymacji procesowej bada zatem z urzędu Sąd, orzekając co do istoty sprawy [? 00:08:50.055]. Wobec powyższego należało ocenić skuteczność przelewu wierzytelności, będącej przedmiotem powództwa. W tym kontekście zarzut braku wzięcia pod uwagę dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, jawi się jako całkowicie bezzasadny. Sąd, dokonując ich analizy doszedł do wniosku, że nie wynika z nich wniosek, iż wierzytelność dochodzona pozwem została przeniesiona na stronę powodową. Słusznie wskazuje pozwany w odpowiedzi na apelację, że załącznik określający cedowaną wierzytelność ma kluczowe znaczenie dla przedmiotowej sprawy. Brak wskazania w tym załączniku dochodzonej wierzytelności prowadzi do wniosku, iż strona powodowa nie udowodniła, że taka wierzytelność rzeczywiście jej przysługuje. Sąd nie podziela argumentacji, jakoby Sąd Rejonowy miał naruszać artykuł 212 paragraf 1 kpc w związku z artykułem 208 paragraf 1 kpc. Zdaniem Sądu strona powodowa błędnie odczytuje znaczenie wyżej wymienionych przepisów. Przygotowanie rozprawy w drodze zarządzeń, dotyczących wykonania określonej czynności przez strony lub Sąd - artykuł 208 kpc, jest wyrazem procesowej realizacji zasady koncentracji materiału procesowego. Zarządzenia te bowiem mają na celu podjęcie takich działań, które umożliwiłyby Sądowi pełne ustalenie okoliczności [ns 00:10:18.484] rozstrzygnięcie sprawy na przygotowanej [? 00:10:22.214] rozprawie. Przepis ten nie oznacza, iż Sąd uprawniony jest działać za strony [? 00:10:28.324], jeżeli więc strona przedłożyła załącznik do umowy przelewu wierzytelności z listą wierzytelności, nie ma mowy o braku w materiale dowodowym. Materiał dowodowy był pełny, z tym zaznaczeniem, iż nie przemawiał za zasadnością roszczenia strony powodowej. W takiej sytuacji nie było potrzeby wzywania strony powodowej o przedłożenie dokumentu [? 00:10:53.294], na który się powołuje, gdyż zostały już przedłożony. Sąd podziela także pogląd, iż przepis artykułu 208 paragraf 1 kpc dotyczy podejmowania przez przewodniczącego czynności mających na celu przygotowanie rozprawy. Jednakże przepis ten nie nakłada na przewodniczącego żadnych konkretnych obowiązków. Oznacza to, że zaniechanie dokonania jakiejś konkretnej czynności przygotowującej rozprawę, nie może mieć żadnego znaczenia dla wyniku sprawy, albowiem strona procesowa może zgłaszać wszelkie środki dowodowe aż do zaniknięcia rozprawy; tak wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2001 II UKN 269/00. Podkreślić należy, po raz kolejny, że przepis artykułu 208 kpc nie nakłada na Sąd obowiązku zastępowania inicjatywy dowodowej strony procesu własną inicjatywą. Sąd Okręgowy wskazuje, że artykuł 212 kpc stanowi dążenie Sądu do tego, aby strony przytoczyły lub uzupełniły dowody na poparcie swoich twierdzeń. Działania Sądu, podejmowane na podstawie artykułu 212 paragraf 1 kpc, powinny mieć miejsce wtedy, gdy twierdzenia faktycznie podniesione w pozwie, w odpowiedzi na pozew lub w dalszych pismach procesowych, są niewystarczające do merytorycznej oceny żądania, a nie tylko do jego uwzględnienia. Natomiast nie ma podstaw do podejmowania przez Sąd jakiegokolwiek aktywn... jakiegokolwiek aktywności w tym zakresie, gdy przytaczane przez powoda twierdzenia wskazują na niezasadność roszczenia, czy podjętej przez pozwanego obrony. Regulacja artykułu 212 paragraf 1 kpc nie uzasadnia wniosku, że Sąd może samodzielnie, niejako w zastępstwie stron, formułować twierdzenia faktyczne, mogące uzasadniać zgłoszone żądania, czy wskazywać dowody, za pomocą których te twierdzenia mają zostać udowodnione. Pytania Sądu nie mogą być sugerujące ani zmierzające do faworyzowania jednej ze stron. Wszelkie działania Sądu powinny mieć charakter bezstronny i być podejmowane z poszanowaniem zasady kontrydiktoryjności oraz równości stron. Podsumowując dokonane rozważania, sugerowania przez Sąd Rejonowy, że przedłożony przez stronę powodową załącznik nie zawiera wierzytelności dochodzonej pozwem, stał w sprzeczności z powyższymi założeniami i ratio legis z artykułu 208 i 212 kpc. Kolejno należy wskazać, że bezzasadny okazał się zarzut naruszenia artykułu 65 paragraf 2 kc. Zgodnie z powołanym przepisem w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na dosłownym [? 00:13:45.593] brzmieniu. Zarzut ten jest o tyle chybiony, że o oddaleniu powództwa zdecydowała nie interpretacja przedmiotowej umowy z 14 grudnia 2015, a kwestia nieudowodnienia, że do przelewu tej konkretnej dochodzonej pozwem wierzytelności w ogóle doszło. Zgodnie bowiem z paragrafem 2 umowy bank oświadczył, że przenosi na Fundusz wierzytelności wymienione w załączniku numer pięć oraz tożsame z wykazem wierzytelności w załączniku numer sześć do umowy. Istotnym jest, że nie tylko w ocenie Sądu, treść tej umowy jest jednoznaczna, lecz z argumentacji samej strony powodowej wynika, że zapis ten nie budzi wątpliwości. Jedynie przedłożono omyłkowo inny załącznik. Strona powodowa w toku procesu nie podważała tego, że zgodnie z umową doszło do przeniesienia wierzytelności znajdujących się w wyżej wymienionych

załącznikach. Skoro zaś wierzytelność dochodzona pozwem nie widniała w tych załącznikach, Sąd prawidłowo uznał, że wierzytelność ta stronie powodowej nie przysługuje. Sąd ponadto wskazuje, że ogólnie przyjętym w doktrynie i orzecznictwie jest stanowisko podzielane przez Sąd Okręgowy, iż proces interpretacji zapisów umowy kończy się wtedy, gdy po zastosowaniu kolejnych reguł wykładni treść oświadczenia woli jest jasna. Jako że nawet sama strona powodowa potwierdziła zamiar przeniesienia wierzytelności wymienionych w załączniku numer pięć oraz sześć, nie sposób twierdzić, że przy jednoznacznym literalnym brzmieniu tej umowy, Sąd powinien ją zinterpretować inaczej. Z tych samych przyczyn bezzasadny okazał się zarzut naruszenia artykułu 60 kc. Wola strony powodowej oraz cedenta została przecież w sposób jasny wyrażona w umowie przelewu wierzytelności. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na to, że istotnie nabyła wierzytelność wobec pozwanej. Nie jest nim zawiadomienie pozwanej o przelewie wierzytelności, a niewydanie stronie powodowej kserokopii akt kredytowych, jak to podnoszono w apelacji. Sąd wskazuje, że kwestia wyprowadzenia faktu nabycia wyżej wymienionej wierzytelności z innych ustalonych faktów została już omówiona, przy rozpatrywaniu zarzutu naruszenia artykułu 231 kpc. Mając na uwadze powyższe w oparciu o treść artykułu 385 kpc orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie drugim wyroku, zgodnie z wynikiem sprawy na podstawie artykułu 98 paragraf 1 i 3 kpc. Na te koszty składało się wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 900 złotych, ustalone w oparciu o paragraf 2 punkt 4 w związku z paragrafem 10 ustęp 1 punkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych według stawki minimalnej. Orzeczenie jest prawomocne. Sprawa jest zakończona. To wszystko, dziękujemy.

[M 00:17:01.728] Dziękujemy.

[K. części 00:17:02.126]